

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam 6. szám

2023. június

*„Adjon neked az Isten égi harmatot, zsiros földet,
sok gabonát és mustot!”*

I. Mózes 27:28

Egyházunk 2023. évi jeligéje:

„Beszéded megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 4-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet
lesz: **Ézsiás elhívása** (Ézsaiás 6,1-13)
- 5-6-án lelkésztalálkozó lesz Dombóváron
- 11-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **A lelkék megvizsgálása** (1 János 4,1-3)
- 18-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Sztupkai Mihály igehirdetése
- 25-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Schauermann Tamás igehirdetése

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
- Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Biblióra**, és Zoom-on is Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
- Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán: <https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy <http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.
- Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
- Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
- Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imateremben
- Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)**
- Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Emlékezz meg az ünnepnapról,
hogy akkor a munkát letedd, és nyisd meg
a szíves és lelked az előtt a munka előtt,
amelyet Isten végez el benned.*

D. Block

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a
mindennapjaikban!***

Beszámoló a 91. Évi Konferenciáról

„Beszéded megelevenít engem” Zsoltár 119,50

2023. április 13-án kezdődött a 91. Évi Konferenciánk Szegeden, a napfény városában. A Konferenciának a Katolikus Ház adott otthont, és a szegedi testvérek gondoskodó szeretetét élvezhettük. Köszönet a színvonalas és szeretetteljes szolgálatukért.

Különleges Konferencia volt ez a 91. Annyira, hogy alig – alig tudom a gondolataimat egy mederbe terelni. Próbálok mindent számba venni, elmondani, ami ott történt, ami fontos és jó üzenet lehet azok számára, akik nem voltak ott.

Szinte lehetetlen visszaadni azt a Lelki töltést, ami ott jelen volt. Az pedig biztosan lehetetlen, hogy mindent bele tudjak sűríteni jelen beszámoló kereteibe. Amit most leírok az az én szűrőm. Mások talán mást és másként mondanának el.

A Konferencia szegedi része 3 napos volt, eggyel rövidebb, mint a korábbi Konferenciák. Összességében mégsem volt rövidebb, mert vasárnap délelőtt a romániai Komjátszegen (Comșești) ünnepi Istentisztelettel és lelkézszenteléssel ért véget. Igaz, arra csak egy kisebb küldöttség utazott el. Ezt igazán akkor érthetjük meg, ha idézem a Konferencia első döntését:

„A 2023-as a magyar Évi Konferencia ülészakán a tagságot kiterjesztjük a Román Metodista Egyház szabályszerűen megválasztott lelkészi és laikus tagjaira. A 2023/24-es konferenciái évben az egyes országok egyháztanácsai (vagy a megfelelő testületei) közösen készítsenek elő egy indítványt, amelyet a 2024-es magyar Évi Konferenciához nyújtanak be, a jövőben kialakítandó közös munkára és struktúrára vonatkozóan.”

Román részről egy kilencfős (3 lelkész és 6 laikus) küldöttség érkezett hozzánk, akik tehát teljes joggal vettek részt a Konferencián. Többen tartottak attól, hogy román testvéreink hogyan fognak tudni szavazni a mi egyházi dolgainkban, de ők bölcsen éltek a tartózkodás jogával. Örömteli volt olvasni, hallani, hogy mind a magyar szuperintendens Dr. Khaled A. László, mind a román szuperintendens Rares Calugar történelminek nevezte ezt a csatlakozást. Valóban átélhettük, hogy Krisztusban megszűnik a történelem és a politika által generált ellentét. Krisztusban testvérek és egyek vagyunk, lehetünk. Az együtt töltött idő alatt kötetlen beszélgetések és konferenciai ülések keretein belül ismerkedtünk a romániai metodista testvérek életével, szolgálataival. Kerestük a kapcsolódási lehetőségeket és együttműködési területek is körvonalazódnak. Vasárnap Komjátszegen Samuel Goia lelkésszé szentelésére kerülhetett sor. Emlékezetes volt Samuel testvér még Szegeden elmondott Igetanulmánya egyházunk jeligéjéről. Beszédében idézte a nagy parancsot. Kitért arra, hogy milyen fontos Istennel kezdeni a napot. Akár a reggeli (majd a napi többi) kávé mellett beszélgethetünk Istennel, mert Ő megszólítható és jelen van. Mert Isten az, aki megelevenít és képessé tesz minket szeretni magunkat és felebarátainkat.

Két püspök volt jelen a Konferencián. Dr. Patrick Streiff püspök utoljára volt közöttünk, hiszen nyugdíjba vonul. Ezen az útján a megválasztott új püspök, Dr. Stefan Zürcher is elkísérte. A mostani konferenciát még Streiff püspök vezette. Zürcher püspök nagy türelemmel, csendben hallgatta végig a beszámolókat, ismerkedett a magyar helyzettel, szolgálati területekkel, velünk. A szolgálat átadására szombat reggel került sor, a záró kiküldő alkalmon már Dr. Stefan Zürcher hirdette az ígét, ő olvasta fel a szolgálati listát is.

A nyitó Istentiszteleten Patrick püspök az éves jeligénkkel, a 119. Zsoltárral, illetve annak 50. versével foglalkozott. „Emlékezz szolgáltnak tett ígéretedre, amelyhez nekem reménységet adtál. Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem.” Isten az, aki ígéretet tesz. Miközben a zsoltáros Istent kéri az emlékezésre, fontos, hogy mi is emlékezzünk arra, hogy Isten Jézus Krisztusban az ő „beszédét”, „Ígétjét” küldte el hozzánk. Ő az, aki megelevenít. Feltámadásban teljeseedik be Isten megelevenítő beszéde, amelyről a zsoltáros ír.

A konferenciai üléseken, a jelentéseket hallgatva jó volt megtapasztalni, hogy milyen sokféle szolgálata van egyházunknak. Jól tük-

rözi ezt a Missziós Tanács jelentése és aljelentéseinek sokszínűsége (Gyermekmissziós Bizottság, MIX, Fiatalkorúak Bizottsága, Női Bizottság, Cigánymisszió felelős, Médiareferens, nemzetközi partnerkapcsolatok). Jó volt hallani a beszámolókból a lendületet, sokszínűséget. Lelkes és odaaszt életű testvérek hordozzák szívkön a különböző területeket. Hallhattuk azt is, hogy időnként a lehetőségek, vállalkások megterhelőek lehetnek a szolgálók számára. Imádkozunk itt is Urunk meglevenítő jelenlétéért.

Komoly állami/közfeladatokat lát el egyházunk az intézmények fenntartásával (iskolák, Márta – Mária Otthonok). Ez nehéz feladat és komoly felelősség is, hiszen nagyon szigorú szabályoknak kell megfelelni folyamatos állami ellenőrzés mellett. Ezért is vált szükségessé a Szuperintendensi Hivatal működésével kiegészíteni az egyház Szervezeti és Működési Szabályzatát. Megismerkedhettünk Tóth Bence irodavezetővel is. Fontos, hogy imádságban hordozzuk a Hivatalban dolgozókat.

Az építési jelentésben jó volt látni, hogy több körzetünkben, így Pécsen is folynak, folytak felújítások, építkezések. Több helyen állami pályázatok segítségével történhetek fejlesztések. Kiemelt szerep jutott az energiakorszerűsítésnek a takarékoság jegyében.

A Statisztikai jelentés is örömmel ad okot, úgy tűnik, lassan kezdjük elérni a COVID előtti létszámot. Ugyanakkor tudjuk azt is, hogy jelentősen nőtt a virtuális térben elérték száma.

A Jelölőbizottság két szavazáshoz állított jelölteket. A Forrai iskola és a Márta – Mária Otthonok igazgatótanácsaiba kellett új tagokat választani. A jelölteket – Pásztor Zsófia és Sztupkai Gergő - a Konferencia megválasztotta.

A Laikusok zárt ülésén –melyet különlegessé tett, hogy a tavaly megválasztott Farád Zsolt első, bemutatkozó alkalma volt – a pénzügyeké volt a főszerep.

„A pénzügyeinket merjük-e Isten kezébe tenni? Bízunk-e benne, amikor anyagi kérdésekről van szó? Az én jelenlegi meglátásom szerint a Magyarországi Metodista Egyház a statisztikai adatok alapján is képes lenne arra, hogy önfenntartó egyházként működjön (az oktatási és szociális intézmények kivételével). Képes lenne arra, hogy a lelkészeinek és a központi dolgozóinak saját maga biztosítsa a megélhetését külső segítség és támogatások nélkül.” – hallhattuk Zsolt jelentésében. A zárt ülés kérdései:

A körzetetek pénzügyeire mennyire van rálátásod? Milyen üzenete van a Bibliának a pénzről / anyagiakról? Mennyire tartod aktuálisnak vagy reálisnak ezeket az ígéket?

A beszélgetés során fontos és aktuális témának tartottuk a pénzről, anyagiakról való beszélgetést. Sok személyes bizonyágtétel is elhangzott a témában.

Összegzésként azt fogalmazzuk meg, hogy bár egyházunkban nincs „kötelező” tized, azt fontos lenne tudatosítani magunkban, hogy a pénztárcánkkal is szolgálhatjuk Istent, fontos ezen a területen is átgondolni, hogy tehetnénk-e többet.

Pénteken este Hálaadó ünnepet tartottunk. Ezen az alkalmon köszöntünk el Szuhánszky Istvántól, „a nagy miskolci lelkészgeneráció” most nyugdíjba vonuló lelkészétől. István, ahogy azt visszaemlékezéséből megtudhattuk, már kisiskolás kora óta tudta, hogy lelkész lesz. Így volt ez akkor is, ha a családban, amikor testvéreivel istentiszteletet „játszottak”, rá a „nép” szerepe jutott, miközben idősebb testvérei prédikáltak. „István igazi templom- és közösségépítő ember: az ő évei alatt jöhetett létre, vagy épült meg a nyíregyházi gyülekezeti imaház a Színház utcában, a Hetesi Kápolna Somogyban és az Alsózsolcai Templom is. Ő volt a könyves lelkész a metodista egyházban, a Keresztyén Könyvesház megalapításával. Mintegy összesen 47 évnyi egyházi szolgálat után idén nyáron tér nyugdíjba. „Isten áldja meg életed és családotod István!” - hallottuk a szuperintendensi köszöntésben.

Búcsúztunk Dr. Patrick Streiff püspöktől is, aki 2005 óta volt „magyar” püspök. „Az egyház építője volt. Mindig nagy kincsnek tartotta, ahogy a magyar egyház emberéletekbe, szívekbe, elhívásokba investált. Örülünk annak, hogy a magyar egyházunk építésében kifejtett szolgálatáért 2020-ban megkaphatta a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjének polgári tagozatát! Köszönjük, hogy a COVID alatt még ezeket az éveket elvállalta, kitartott. Isten áldja őt meg továbbra is családjá körében, jó egészségben, és máskor is várjuk, szívesen látjuk őt Magyarországon.” (Dr. Khaled László szavai)

Több ajándék mellett Csernák István ny. szuperintendens egy képpel ajándékozta meg a leköszönő püspököt. A kép azt a jelenetet ábrázolja, amikor Jézus a vízen jár, majd Péter is kilép a csónakból.

Egészen megdöbbenő volt számomra, hogy másnap a záró, kiküldő Istentiszteleten Stefan Zürcher püspök éppen erről az ígéről prédikált Máté 14,25-33 alapján.

Péter vágyik Jézus közelségére, vele akar lenni. Jézus parancsol, és Péter kilép a vízre. Amikor azonban elveszi tekintetét Jézusról, és a körülményekre figyel, süllyedni kezd. Jézus kinyújtja a kezét és megtartja őt.

Fontos, hogy mi kicsinyhitűek akarjunk Jézus közelében lenni. Vele a lehetetlen is lehetségessé válik. Lesznek nehézségek és viharok. De Jézus megtart. Csak Ő tart meg.

A záró Istentiszteleten a püspök megáldotta Erdei-Nagy László alsózsolcai lelkészt, aki helyi lelkészből az Évi Konferencia teljes jogú, különleges tagja lett. Laci testvérünk családjával együtt kért és kapott áldást szolgálatára.

A szolgálati listát Stefan Zürcher angol nyelven olvasta fel. Pécs – vacant (nincs betöltve), szuperintendensi felügyelettel, hallottuk. Kurdi Zoltán lelkészünk Szolnokra kapott küldetést.

Ezzel a döntéssel a pécsi gyülekezet új, eddig itt még nem tapasztalt helyzetbe került. Kicsit olyan, mintha vízre lépni. Jézus parancsol, hív és megtart... még a nehézségek, viharok közepette is.

SZUHÁNSZKI CSILLA

Szívbéli imádságok

Életerő és biztatás van
minden szívbéli imádságban.
Ki mit sem kér, mit sem köszön meg,
koldus lesz égnék s a földnek.

FÜLE LAJOS

Löbel János, az első metodista prédikátor Hidason

A hidasi gyülekezet alapításában és az evangélium terjedésében az első lelkésznek, Löbel Jánosnak volt nagy szerepe. A következőkben az ő élet-történetét szeretném röviden bemutatni.

Löbel János 1886-ban Tófűn született. A soproni evangélikus tanítóképző elvégzése után, 1909-ben Hidasra került. Itt tanítóként dolgozott, majd egy hidasi lányt vett el feleségül.

1922-ben jelentkezett a Metodista Egyháznál lelkészi szolgálatra. Lelkészi tanulmányait a Frankfurti/M Metodista Teológián végezte el. A kispesti gyülekezet lelkipásztorának nevezték ki, ahol – a Miskolcon töltött néhány év kivételével – 1942-ig szolgált. Felesége súlyos rákbeteg lett, így ekkor kénytelen volt az egyházi szolgálatot feladni, és hazaköltözni Hidasra, felesége családjához, mert munkája mellett egyedül nem tudta hitvesét ellátni, gondozni. Hidason, mint tanító helyezkedett el újra az időközben felépített német polgári iskolában. A környezetváltozás és a gondos ápolás ellenére felesége már nem élt sokáig. Hidason ekkor még nem volt metodista gyülekezet, így a baptista gyülekezet alkalmaait látogatta. Felesége halála után ismét megnősült. Felesége húgát vette el (a sokak által még ismert Mariska nénit). Az iskolában nagyon sokat kellett vállalnia, mivel a háború előrehaladtával egyre csökkent a tanárok száma. Nem tartott sokáig ez az időszak sem, mert 1944-ben felsőbb utasításra az iskolát az orosz hadsereg közeledése miatt a tanárokkal és a növendékekkel együtt nyugatra evakuálták. Löbel János is – feleségével együtt – az iskolával tartott, de felesége nagy honvágya miatt rövid idő után hazatértek.

1945. szeptember 1.-én érkeztek haza Hidasra, de hamarosan a rendőrség internálta, először Pécsre, majd Szászvárra a bányába. Három és fél hónap után korára való tekintettel hazaengedték, de minden vasárnap reggel személyesen kellett megjelennie a helyi rendőrőrsön. Ekkor 60 éves volt. Állása nem volt, így a hidasi bányaüzemnél helyezkedett el éjjeliőr-ként, de munkaengedélyét a rendőrség hamarosan bevonta.

Időközben elkezdődött kitelepítés, mely a hidasi németeket is elérte, nekik is menniük kellett. A 40-50 fős baptista gyülekezetből öten maradtak Hidason. Löbel János ekkor elhatározta, hogy folytatni fogja a munkát. Itt kezdődött a hidasi metodista gyülekezet története. Hidason a németek kitelepítése és a székelyek betelepítése után a katolikus, az evangélikus és a református templomokban magyarul folyt az istentisztelet, mert nem merték a német nyelvet használni, így az ott maradt németeknek – akik nagyrészt evangélikusok voltak, és még mindig a falu jelentős részét alkották – nem volt lehetőségül az istentiszteletet saját anyanyelvükön hallgatni. Sokan alig beszéltek magyarul, nehezen értettek ezen, a számukra idegen nyelven. Löbel János visszaemlékezésében leírta, hogy „nyakamba vettem a falut, és rövidesen összehoztam húsz embert”.

Rendszeresen német nyelvű istentiszteleteket tartott a volt baptista gyülekezet imaházában, ahol a hallgatók kivétel nélkül német anyanyelvűek voltak. Vasárnaponként reggel lejelentkezett a rendőrségen, és utána megtartotta az istentiszteletet. Rövid időn belül 20-30 fő hallgatta vasárnaponként az élő evangéliumot. Ehhez bátorság kellett, hogy föl vállalja Löbel bácsi, mert abban az időben sokkal kevesebbet is vittek el embereket a kommunisták által irányított hatóságok.

A gyülekezeti alkalmakat már szép számban látogatták, amikor megkezdődött a kitelepítés második szakasza. A kialakulóban levő gyülekezet 15 érdeklődőt veszített emiatt. Nem sokkal ezután, a gyülekezet tagjai közül egymás után négy főt, és az érdeklődők közül is többeket kellett eltemetnie. Voltak, akik családjuk után vándoroltak ki Németországba. Az ötvenes évek elejére kialakult kis közösségnek már csak hét tagja maradt. Löbel János ekkor ismét felvételét kérte a lelkészi szolgálatra, így hivatalosan is kinevezték a hidasi gyülekezet lelképásztorának.

1949. évtől kezdve minden évben tartottak evangélizációs alkalmakat, előfordult, hogy évi két alkalommal is. Nagyméretű gyarapodást nem tudtak felmutatni. A vasárnapi istentiszteletek látogatottsága nem volt nagy, délelőttökön tizenhét fő körül, délutánonként húsz fő fölötti volt a létszám. Nagyobb ünnepeken azonban megtelt az imaterem, a faluból idegenek is eljöttek. Löbel János szolgálatát előrehaladott kora és romló egészségi állapota nehezítette. Többször panaszkodott, hogy nem képes már az ilyen intenzív szellemi munkára. Korábban is kérte már felmentését a szuperintendenstől, de amikor 70. életévét betöltötte, már nagyon várta a nyugdíjaztatását. Foglalkoztatta a gyülekezet jövője: a gyülekezetnek fel kell adnia azt, hogy tisztán német ajkú legyen – írta visszaemlékezésében.

Hidason ebben az időben csupán száz német család élt már, de ezek némelyike már német-magyar vegyes házasság volt. Hidas lakossága a bányá fejlődése következtében megközelítette az 5000 főt. Ezek közül a német ajkúak kb. háromezresen lehettek. Löbel János kérte, hogy küldje-

nek egy fiatal lelkészt, aki fáradhatatlanul munkálkodna az Úr dolgában. Sokszor kért bocsánatot a gyülekezettől, hogy egészsége és fizikai állapota miatt már nem tudja olyan tökéletesen ellátni feladatait, így pl. a betegek látogatását sem.

1960-ban Hecker Frigyes személyében új lelkészt kapott a gyülekezet, így Löbel János nyugdíjba vonulhatott, megpihenhetett élete hátralévő éveiben. 1963-ben búcsúzni kellett a gyülekezet megalapítójától, és első prédikátorától, Löbel Jánostól, mert elköltözött az élők sorából.

1976-ban Löbel Jánosné (Mariska néni) végrendelete alapján háza az egyház tulajdonába került Hidason. Ezt a házat felújították, és egyházi üdülőnek használták, de voltak benne már ifjúsági táborok, csendes napok, és szolgáltak már gyülekezeti kirándulások pihenőhelyeként is.

Hálás szívvel emlékezünk vissza a Löbel házaspár hűséges, kitartó munkájára. Például szolgálhat az Úr ügye iránti elkötelezettsége és odaadása számunkra és egyházunk számára.

*Mariska néni
Schauermann Tamással*

ÖSSZEÁLLÍTOTTA SCHAUERMANN MÁRTA

F o b á s z

Uram, adj türelmet,
Hogy elfogadjam amin nem tudok változtatni,
Adj bátorságot, hogy megváltoztassam,
Amit lehet, és adj bölcsességet,
Hogy a kettő között különbséget tudjak tenni.

Uram, tégy engem békéd eszközévé,
hogy szeressek ott, ahol gyűlölnék,
hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak,
hogy összekössek, ahol széthúzás van,
hogy reménységet keltsek, ahol kétségbeesés kínoz,
hogy fényt gyújtsak, ahol sötétség uralkodik,
hogy örömet hozzak oda, ahol gond tanyázik...

Ó Uram, segíts meg, hogy törekedjem,
nem arra, hogy megvigasztaljanak, hanem hogy én vigasztaljak,
nem arra, hogy megértsenek, hanem arra, hogy én megértsek,
nem arra, hogy szeressenek, hanem hogy én szeressek.

mert amikor adunk - kapunk,
amikor megbocsátunk - bocsánatot nyerünk,
amikor meghalunk, új életre kelünk.

ASSISI SZENT FERENC

Életem tőkesúlya

John Wesleynek van egy mondása: „Mindennél jobb, hogy Isten ve-
lünk van”. Ez számomra is a legnagyobb erőforrás, sőt, kiegyensúlyozó
erő, életem tőkesúlya.

Hogy mit jelent nekem az Istennel való személyes kapcsolat? Az éle-
tem alapja, mert bármilyen nehézség, kudarc, kihívás ér - ami megrenget,
megrángat - akkor az igazi megnyugtató erő számomra az a tudat, hogy
ott lehet mellettem az Isten. Az a tudat, hogy Neki bármit elmondhatok,
bármit megbánhatok, bármit megköszönhetek. Ő az, aki megtart, erőt
ad, akiben hihetek. Végző soron pedig abban hiszek, hogy minden az Ő
tudtával történik vagy nem történik.

Életem tőkesúlya Isten. Ha Ő nem lenne, akkor azt érezném, hogy
könnyen és gyakran felborulna az életem, kiborul-
nék és szoronganék. Mintha egy háborgó tengeren
kellene egy kis csónakban egyensúlyozni, célt, stabil
pontot keresve.

Számomra nagyon megnyugtató, hogy hihetek
abban, hogy ez a világ nem csak azokból a materiális
részecskékből áll, amit magam körül látok (vagy nem
látok), hanem hogy van egy sokkal mélyebb, fonto-
sabb cél, értelem a látható világ mögött. Az a tudat
számomra sokat jelent, hogy az egész, amit világnak
hívunk magunk körül, nem csak öncélúan kavargó,
hanem van valaki, aki mindezt céllal teremtette.

Nagyon megnyugtató számomra, hogy Isten szeret és elfogad, hogy
saját fiát adta értem, és bármikor jöhetek Hozzá, az Ő jelenlétebe. Ezért is

tudom, merem felvállalni mások előtt a hibáimat, gyengeségeimet. Mert van, aki így is szeret, és így is elfogad. Szeret, annak ellenére, hogy teljes-séggel ismer engem, minden erősséggemmel és gyengeséggemmel, sikereim-mel és kudarcaimmal, hibáimmal. Bár nem is tudnék tökéletes lenni, de számára nem is kell annak lennem.

Óriási bátorítás számomra, hogy Istenhez bármikor szólhatok, mint egy mellettem lévő baráthoz, akár örömom van, akár bánatom, akár fé-lek. Tudom, hogy Ő hallja és meghallja, amit mondok. Hogy ebben a nagy világban - amely a sok csodálatos szépség mellett tele van annyi veszéllyel, fenyegetéssel, igazságtalansággal és kiszámíthatatlansággal - nem kell egyedül lennem és élnem. Mert Isten mindig mellettem van, ezt tudhatom és érezhetem. Ha pedig nincs erőm menni, haladni, Ő akkor is hordoz, segít.

Óriási dolog számomra, hogy Ő megbocsát, és úgy „léphetek” a jelen-létébe, ahogy vagyok: minden hülyeséggel, bűnnel, hibával, tudatos, vagy nem szándékolt rossz cselekedettel. Ő megbocsát, feloldoz, újra megerősít és felhatalmaz.

Különösen fontos számomra, hogy az Ő szeretetében az a fajta belső céltalanság, bizonytalanság, szorongás, ami alapból jellemezne, feloldód-hat. Az Ő elfogadásában és értékrendjében valódi mély változás indul(hat) el, lehet megújulni, kiszabadulni az önzés és a rosszindulat pusztító ver-méből. Ismerek embereket, akiknek az élete csodálatos módon megválto-zott az Istennel járás hatására. Emberileg reménytelennek tűnő, széttört, szétzilált, befelé fordult, begörcsösödött életek tudtak kinyílni, megújul-ni, saját maguk helyett másra fókuszálni és figyelni. Megbocsátani és sze-retni annyi trauma, igazságtalanság, vagy éppen saját maguknak okozott pokoli sors után.

Csodálatos azt látni, hogy az Istennel való kapcsolatban tud az em-ber igazán túllépni önmagán, elkezdeni valóban másokra figyelni. Nem mindig könnyű a harc magunkkal, a jót tenni, a jó mellett dönteni. Különösen akkor nehéz, amikor ez nem éri meg, sőt, amikor a rövidebbet húzzuk a jó melletti döntés miatt. De az Úr Istennel való élet, a Vele való kapcsolat olyan belső kiteljesedést ad, ami sokkal gazdagabb, sokkal bol-dogítóbb, mint sok olyan öröm, vagy élvezet, ami csak a földi dolgokhoz kapcsolódik.

Ezért érzem, hogy életem tökesúlya az Isten!

„...Most nem, de később majd...”

Igaz történet arról, hogy Istennek mennyivel több az ideje, mint a mi türelmünk abhoz, hogy megértsük Őt. De boldogok azok, akik bírják türelemmel kivárni, hogy az Úr megértesse velük azt is, amit korábban csak félreértettek.

Amikor a háború elején férjhez mentem az én stafíringomban volt bútor, ágynemű, mindenféle. Férjem hozománya egy darabból állott: az édesanyjából. Egyetlen gyermeke lévén anyjának, sem ő, sem anyósom nem tudták volna elképzelni, hogy valaha is elszakadjanak egymástól. Így kerültem én „ejtőernyősként” az ő házukba és életükbe.

Nem is lett volna semmi baj, csakhogy anyósomnak általam behozhatatlan helyzeti előnye volt: harminc évvel idősebb volt, mint én. Ő ismerte jobban a férjemet, mint én. Ő volt otthon, nem én. Őt ismerte a városka, nem engem. Ő volt az alázatos szívű özvegy a gyülekezetben, nem én. Így lassacskán azt mondott rólam, amit akart, azt tette ellenem, amit akart. De kérdezem: nem tudomány egy tizenkilenc éves fiatalasszonyt kritizálni?

Én mindenkitől elszakadtam, szüleimtől, testvéreimtől, gyülekezetemtől, ahol felnőttem. Férjem nagyon jó volt hozzám, de szegény őrlődött.

Évekig az volt anyósom baja, hogy nincs gyermekünk. Aztán gyors egymásutánban öt is született. Akkor meg ezért fogta a fejét, hogy csecsemőotthonban érzi magát, nem lakásban. Ha a gyerekek zajongtak, azért perelt. Ha sírtak, azért. Ha csöndesek voltak: „Beteg ez a gyerek, nem is veszed észre?” - ijesztgetett. Summa summarum, nem volt megállásom előtte.

Mivel férjem egész nap dolgozott, én voltam anyóssal otthon. Úgy éreztem, hogy férjhez mentem - az anyósomhoz... De nem terheltem a férjemet azzal, hogy beszámoljak neki nap mint nap a villongásokról. Egy panaszszavamat sem vette. Csak magamban sírtam, nyüsztettem a tíz, tizenöt év táján: miért nem lehettem én még egyetlen napot sem egyedül a férjemmel, a gyerekeimmel? Miért kell örökké ellenőrizve, kihallgatva, kritizálva lennem?

Aztán anyósom ágynak esett. Természetesen én ápoltam, ez nem volt kérdés. De naponta háromszor térdeltem sírva, miközben háromszor is váltottam ágyneműjét, és kérdeztem Uramat: miért? Miért nem tudja

anyósom, legalább a betegségében mérsékelni a száját? Az egyetlen, kissé megnyugtató igei válaszom éveken át csak az volt, amit Jézus mondott a lábmosáskor: „... te ezt most nem érted, de később megérted!” (János 13:7) Vártam, vártam, hogy ugyan mikor értem meg...

Anyósom meghalt. Addigra megöregedtek az én szüleim. Egyre nehezebb volt nekik ellátni magukat. Én nemigen mertem volna javasolni, hogy jöjjenek hozzánk. Helyettem a férjem mondta ki a szentenciát: itt a helyük! Így kerültek hozzánk hat, illetve nyolc évre. „Melegváltásban” az anyósom után.

Már a férjem döntésekor is halványan sejtettem valamit a korábban meg nem értett Igéből: „...később majd megérted...” Mert nagyon elszégyelltem magam akkor, amikor a világ legtermészetesebb módján hozzánk költöztette őket. Pedig mehettek volna a húgomhoz, ott a lakás is nagyobb volt. Aztán amikor soha, de soha egyetlen megjegyzést sem tett a szüleimre, az már megrendített. Pedig tehetett volna. Mert nem volt könnyű már csak értekezni sem a félig süket és teljesen vak apámmal, meg a nyafogó, zsémbes anyámmal. Csak ámultam, hogy milyen türelemmel és gyöngédséggel hordozza a férjem az én szüleimet! Megszégyenítő volt ez nekem.

Elhaltak a szüleim is. Közben persze, megöregedtünk mi is. Felnőttek a gyerekeink, családot alapítottak. Sajnos nem sokáig élveztük, hogy csak ketten vagyunk a házban, már nyugdíjasként, de még egészségesen. Megbetegedett a férjem! Operálni kellett. Lábadozása pedig hosszadalmas és keserves volt. Bizony nem volt könnyű az éjszakák és a nappalok összeolvadásában ápolnom, noha szívesen tettem. De amikor az öt gyermekünk: lányaink, menyecskéink egyszerre álltak elő ötletükkel, bizony elállt a lélegzetem. Azt találták ki ugyanis, hogy ötven öt éjszakát átvesznek tőlem, mondván: így is marad még kettő neked. Pedig mindnek több gyereke, unokája van, és nem is laknak valami közel hozzánk. De vállalták, megtették, több hónapon át.

Amikor a férjem agyvérzést kapott és megbénult, kijelentették: nappal sem maradhatok egyedül a beteggel. Ezért már a nappalokra is kiterjesztették a váltott ügyeletet. Első infarktusom után pedig mindkettőnket felpakoltak és havonta felváltva, maguknál tartottak minket.

Az egyik menyem, valahányszor elmegy, miután mindent előkészített nekünk, megköszöni, hogy vigyázunk a házra. Pedig aztán mi nem sok biztonságot jelentünk, csak munkát neki! Másik menyünk, hallottam, hogy az unokák lelkére köti: vigyázzanak ránk. Aztán, amikor megjön,

nekünk köszöni meg, hogy vigyáztunk a gyerekekre... Mi? Két magatehetetlen? A vőm meg múltkor azt mondta, amikor szabadkoztam, hogy mennyi terhet jelentünk nekik: „ugyan mi az ahhoz képest, ahogy a nagymamákat tetszettetek gondolni?”

Mit mondjak? Egyre kevesebbet jut eszembe a régi kérdés: miért? Egyre jobban érzem: már régen megkaptam a választ Istentől! Ez a válasz pedig szintén az Ő Igéjéből való:

„...mert amint szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy bánjatok velük!” (Lukács 6:31)

Uram, köszönöm, hogy a Te időd nem annyi, mint az enyém. Amit Te elkészítesz, az akkor is készen vár, ha ma, holnap, vagy holnapután még semmit sem látok belőle. Köszönöm elkészített ajándékaidat és kedves meglepetéseidet! Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA
TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNROL SZÍNRE

Ami közös a házasságban és a kertben

Szombaton nagy hadművelet folyt a kertünkben. Sok volt a tennivaló, többek között az ágyásokban mindenféle gaz ütötte fel a fejét. Az ásás és palántázás alatt az jutott eszembe, hogy milyen sok párhuzam áll fenn e kert és a házasságunk területén.

1. Gondozás nélkül nem megy semmi.

Aki nem ültet, öntöz és trágyáz, korcs palántákkal, vagy akár termés-kimaradással kell számolnia.

A házasság kertjét is ápolnunk kell. A virágzó, boldog párkapcsolatban szükséges a rendszeres ráfordítás időben és szeretetben. Hogy érzi a feleség, vagy a férje, hogy szeretik? Odafigyelni, összebújni, elismerést kifejezni, segíteni a háztartásban - számtalan lehetőség létezik, amelyekkel naponta erősíteni lehet a kapcsolatot.

2. Ne engedjük, hogy bármi káros dolog felnövekedjen.

Sok gatz alaposan el kell távolítani, különben hamarosan mindent ellep. Így a keserűség gyökereit, rossz szokásokat, amelyek belopakodtak, és a partnerrel szemben növekvő közömbösség - azok a dolgok, amiket gyorsan ki kell irtani. Talán észreveszi a pár, hogy a beszédük hangja érdessé vált? Kezdjük el azt, hogy tudatosan kedves dolgokat mondjanak, és bátorítsák egymást. Talán pillanatnyilag mindegyikük önmagával van nagyon elfoglalva? Ez esetben ismét fel kellene fedez-

niük a közös dolgaikat. Közömbösség, unalom, káros szenvedélyek, ignorálás - milyen gaz ütötte fel fejét a kapcsolatukban? Ha felismerjük a veszélyt, már kezeljük is azt. Tépjék ki, mielőtt elszaporodik házasságuk kertjében, és tönkreteszi a kapcsolatukat.

3. Nem minden van a mi kezünkben.

Mint ahogy a természetben eső, napfény, fagy és szél nélkül semmi sem nő és fejlődik, ugyanúgy Isten áldása nélkül hiábavalók lennének erőlködéseink. Milyen jó, a nagy kertész figyelemmel kíséri kertünket! Talán kapcsolatuknak éppen aszályos időszakát élik? Akkor kérjük Isten közbelépését, kérjenek tőle motivációt és jó ötleteket arra nézve, hogy mit tehetnének azért, hogy újra üde és élettel teli legyen a helyzet.

SUSANNE MOCKLER, 8 GYERMEKES ÉDESANYA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Mondj jót!

Mondj jót másokról! Hitből akkor is, ha nem fedezted fel még azt a jót, hisz bennük szunnyad. Hát ne szomoríts gyanakvásokkal senkit! Az a mód, ahogy másokról megnyilatkozol, fejedre száll majd vissza valahol, és rajta könnyen átokká lehet. De mindig áldást szül a szeretet.

FÜLE LAJOS

Húsvétot ünnepelni

„Maradj életben!”

Uralkodók így döntöttek emberek felett. Így döntöttek gyermekük mellett azok a várandós nők, akik abortuszon gondolkodtak. Így foglalt mellettünk állást Jézus, és mégis sokkal többre gondolt ezzel. Egy olyan életről van szó, amely már maga mögött hagyta a halált.

Amikor Jézus feltámadását ünnepeljük, ugyanerről van szó: azt az életet ünnepeljük, amely szétrombolhatatlan és örök. Jézus teljes elszántság-

gal biztosítani akarja számunkra ezt az életet. Azoknak ajándékozza, akik rábízák magukat.

Higgye el: Jézus Krisztus nem akarja az örökkévalóságot az Ön társasága nélkül eltölteni.

N É M E T B Ő L F O R D Í T O T T A S C H A U E R M A N N M . H E N R I K

Ma

Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja.

I. János 3:8

A fák között állt egy kis nyaraló. May-jel sétára indultunk Lyntontól nem messze, a sziklák között, Anglia nyugati partján. Előző nap egy nagy hatást keltő előadást hallgattunk meg arról a követelményről, hogy feltétel nélkül vessük magunkat alá Istennek.

Egy kissé megpihentünk a nyaralóban, s May arra használta ezt az időt, hogy gúnyolódjon az előadáson. Nem csak a tartalmat, hanem még a szerkezetet is alaposan elővette, az előadást pedig darabokra szaggatta. néztem őt, és nem tudtam mosolyogni.

- Mi az oka ezeknek a kifogásoknak? Talán az, hogy nem akarsz megtenni, amit kíván tőled? Átadtad már magadat teljesen? A János 3-ban egy olyan ember történetét olvassuk, aki elment Jézushoz. Neki azt mondta: „*Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát*”. Nem is léphet be oda. Ez az „Isten Lelkétől való születés” megtörtént az életben? Isten Lelke itt van, szeretne benned élni, de neked kell döntened. Olyan nehéznek tűnik ez? Nem olyan régen a döntést Jézus és a haladó, növekvő civilizáció között kellett meghozni. Most Jézus és a gyorsan pusztuló világ között kell dönteni. Látszólag bonyolultabbá teheted a dolgot, de nem olyan ez, mint amikor megkérik a kezed? Milyen választ vár egy fiatal ember, amikor megkérdezi a lánytól, hogy hozzá megy-e? Természetesen a válasz vagy igen, vagy pedig nem lesz: nincs más lehetőség. Ugyanígy van velünk is, amikor Jézus és a világ között kell választanunk. Jézus azt mondja: „*Jöjjetek énhozzám*”, de a válaszod „nem”, mert van valami a kritikád mögött, igaz?

- Mindennek ellenére szeretném átadni magam Jézusnak - mondta. - Teljes szívem vágyik arra, hogy Istennel békeességben legyenek. Igazából tudom a módját, de amikor arra a pontra jutok, hogy igent mondjak, úgy

tűnik, egy akadály emelkedik elé, és meggátol abban, hogy odaadjam magam neki.

- Figyelj csak, May! Gondolj vissza életed eseményeire, és mondd meg, nem kerültél kapcsolatba a spiritizmussal? Jártál jövőmondónál? Tudtad, hogy ha ilyesmit teszel, akkor annak a hatása alá kerülsz, és ezáltal az Istenhez vezető úton akadályoz? Igen, még a megtérés útján is! Egy ilyen varázslat csapdába ejt, még akkor is, ha csak megengeded, hogy hipnotizáljanak. Nagyon gyakran az ilyen emberek a rossz oldalon állnak, és az nagy veszély lehet.

May gúnyosan felnevetett.

- Valójában egyszer hagytam magam rábeszélni, hogy menjek el egy jósnőhöz évekkkel ezelőtt - mondta. - Nem hittem benne, csak viccből csináltam. Utána nevtünk egy jót rajta. Teljesen el is felejtkeztem róla, de most, hogy kérdezted, egész jól emlékszem rá. Az biztos, hogy semmi ártalmas nem volt benne, egy kicsit sem hittem el.

- May, tegyük fel, hogy katona vagy egy háborúban, és fel kell derítened a terepet. Véletlenül az ellenség kezére kerülsz, mert az ő területére léptél. Mit gondolsz, segítene, ha azt mondanád: „Ó, elnézést kérek, nem állt szándékomba idejönni, csak tévedés volt? Ha egyszer az ő terepükön vagy, ki vagy nekik szolgáltató. Bár nem tudtál róla, egy démon elfoglalta a szívedet, és az egész életed az ő varázslata alá került. Ha meg akarsz térni, az utadba áll. Nem érted ennek a jelentőségét, és éppen ezért anynyira veszélyes. Pál Efézus 6:12-ben azt mondja: *„mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen.”*

May arcáról eltűnt a szórakozás, félelem jelent meg helyette.

- Nem azért mondom ezeket, May, hogy féljél. Ha nem lenne több mondandóm, jobb lenne, ha hallgatnék, de a győzelem felé vezető út első lépése, hogy megismerjük az ellenség helyzetét. S az a csodálatos ebben, hogy Jézus a győztes. Ő sokkal erősebb, mint a pokol összes hatalma. Annyit kell tenned, hogy bezárod az ajtót, pontosan ott, ahol kinyitottad. Ezt komolyan mondom; gondolj egy olyan szentírási részre, ami bűnbocsánatról beszél!

May gondolkozott egy pillanatig, majd azt mondta:

- Kolossé 1:13-14 szerint: *„...szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata”.*

- Helyes! Most kérd meg az Úr Jézust, hogy menjen vissza veled pontosan abba a pillanatba, amikor azt a bűnt elkövetted. Valld meg bűnödöt,

kérj bocsánatot, és adj érte hálát, mert az, amit idéztél, igaz. Azután az ajtó bezárul, s te szabad leszel. Akkor már nem leszel kiszolgáltatva többet annak a démonnak. Egyszer lehetőségem nyílt arra, hogy megmutassam az üdvösség útját egy jósnőnek. Németországban történt. Egész nap lefoglalta az „ajtók bezárása”. Azután visszajött hozzám, és azt mondta: „Boldogabbnak érzem magam, de tudom, hogy vannak olyan bűnök, melyekről elfelejtkeztem. Még nem vagyok teljesen szabad.” Azt válaszoltam neki: „Mondd el az Úr Jézusnak is azt, amit nekem, s utána adj hálát a bűnbocsánatért!” Két nappal később visszatért, és azt mondta: „Ma reggel úgy ébredtem fel, hogy énekeltem. Teljesen szabad vagyok!” Telve volt imádatlással és hálaadással az Úrnak. Megteszed te is, May? Teljes bizonyosságom van rá, hogy győztes leszel. Most magadra hagylak. Harcold meg az út többi részét nélkülem!

Egyedül hagytam, és visszasétáltam a konferenciánkhoz. A hullámvérés a sziklákat csapkodta. Vihar közeledett, a látvány rettenetes volt. A parthoz közel egy szikla emelkedett meredeken a tengerből. Úgy tűnt, mintha két hatalom küzdött volna egymással, de a szikla mozdulatlanul állt a hullámok közepette.

A konferencia utolsó estéjén a vezető megkérdezte, lenne-e valaki, aki elmondaná, mit értett és tapasztalt meg ezekben a hetekben. May felállt, és azt mondta:

- Megértettem és meg is tapasztaltam, hogy Jézus a győztes!

CORRIE TEN BOOM: CSODÁLATOS SZERETET

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

91. Évi Konferencia Szegeden

Balról:

*S. Zürcher
püspök*

*Dr. P. Streiff
püspök*

*Dr. Khaled L.
szuperintendens*

